

Wagenings bitter

Het schrijven van deze rubriek vergt wel doorzettingsvermogen. Wil je wat 'nieuws' brengen, dan ben je toch afhankelijk van informatie van en over derden en dezen zijn niet altijd bereid om hun gegevens openbaar te maken. Heb je dan uiteindelijk met veel moeite kopij ingeleverd, dan moet nog maar blijken of ze heelhuids door het drukproces komt.

door Johan Verreth

Dat heeft u vorige keer kunnen bemerken toen deze rubriek wat vreemd oogde door de onsamenhangende tekst. Helaas heb ook ik, net als u, achteraf moeten vaststellen dat een deel van de tekst tijdens het overseinen en/of drukken was verdwenen. Mijn excuses, beste lezer. Met de uitgever en redactieraad van het blad zijn inmiddels harde afspraken gemaakt om herhaling te voorkomen.

De essentie van mijn verhaal, vorige keer, was de stelling dat aquacultuur zich niet laat ontwikkelen van bovenuit, maar dat het, net als ieder andere economisch proces, afhankelijk is van de mensen die er geld mee moeten verdienen. De overheid kan hoogstens dit proces begeleiden door tijdig in te spelen op eventuele knelpunten teneinde een goed investeringsklimaat te creëren. In dat licht gaf ik wat commentaar op de plannen t.a.v. het World Fish Centre op Neeltje Jans en vergeleek de situatie met Spanje, waar aquacultuur zich stormenderhand ontwikkelt, zonder gebruik te kunnen maken van dit soort centra's. Toch zitten er ook goede elementen in het plan, zoals ondermeer het organiseren van cursussen. Naar mijn mening vormt de vak-kennis van onze Nederlandse aspirant-viskwekers nog een knelpunt voor de verdere uitbreiding van de sector.

Het moet gezegd worden, wat dit betreft is het nieuwe bestuur van de Vereniging Aquacultuur een club met visie. Dick Jongman schreeuwt het al langer van de daken: er wordt teveel gerommeld in de nederlandse visteelt, te snel investeren en te weinig competentie. Subsidies worden toegekend, vaak zonder enig zicht op de vakkennis (en derhalve op het succes) van betrokkene. Niemand heeft daar baat bij. Een bedrijf dat over de kop gaat, is weer een nieuwe deuk in het toch zo kwetsbare imago van deze jonge sector en dan hebben we het nog niet over de persoonlijke en financiële problemen die een faillissement vaak met zich mee brengt. Niet dat al deze mensen lichtzinnig te werk gaan. De intensieve visteelt, zoals die in Nederland bedreven wordt, is een uitermate gecompliceerde aangelegenheid, waarvan de techniek nog niet geheel is uitgewerkt en uitgetest. Deskundigheid terzake is überhaupt schaars. Tegen deze achtergrond is het zeer begrijpelijk dat de opleidingen die nu her en der in het land worden opgezet, niet echt van de grond komen. Daarom heeft de Vereniging Aquacultuur, tesamen met een consortium van de noordelijke agrarische scholen die een visteelt cursus aanbieden, de vakgroep in Wageningen gevraagd een cursus te ontwikkelen die aan de gestelde eisen voldoet. Met haar uitgebreide onderwijservaring, leermiddelen, demonstratie-materiaal en haar tech-

nische kennis, mag dit voor de vakgroep geen probleem zijn. De samenwerkingsformule lijkt met bovendien zeer interessant omdat ze uitzicht biedt op een structurele verbetering: zowel de doelgroep (beginnende vistelers) als de toekomstige docenten zijn van bij de aanvang via de Vereniging Aquacultuur en de noordelijke agrarische scholen bij de opzet betrokken. Wanneer het project zou slagen, zou een getuigschrift van deze cursus als voorwaarde kunnen gesteld worden bij een subsidie-aanvraag.

Een heel verstandige aanpak, lijkt me dat, van die vereniging. Overigens, nu ik er toch over bezig ben, mag ik ze nog wel eens extra in de bloemetjes zetten. Heeft u ook de heer Eversdijk, lid van de tweede kamer, onlangs op de radio zijn enthousiasme over de aquacultuur horen uitspreken? Op initiatief van hetzelfde bestuur van de VAQ heeft de tweede Kamercommissie der visserijen, onder voorzitterschap van genoemde Eversdijk, een werkbezoek aan de Landbouwniversiteit (en dus aan ons, beste lezer) gebracht. Aardig uitje voor de heren (en dame) in deze komkommer-tijd, maar voor de sector toch van redelijk belang. Ze hebben nu ook eens gezien wat visteelt is. Natuurlijk blijft het afwachten wat er uiteindelijk van de Eversdijk's enthousiasme terecht komt, maar zijn voorstel om de minister maar eens kritisch te ondervragen over de invulling van de vacature voor de sectordeskundige op het Ministerie van Landbouw en Visserij, biedt toch enige hoop.

Ook voor ons, Wageningers breekt nu een drukke tijd van reizen en werkbezoeken aan. Zopas is een hele club Nederlanders, waaronder twee collega's, van de EIFAC Workshop on Eel in Porto teruggekeerd. Andries Kamstra (RIVO, IJmuiden) en Leon Heinsbroek hebben er hun bevindingen t.a.v. het functioneren van de gangbare recirculatiesystemen gepresenteerd.

Veel mag ik er nog niet over verklappen, maar dat er gevoelige verbeteringen mogelijk zijn aan paling-recirculatiesystemen is wel duidelijk. Zowel het zuurstofverbruik als de stikstof-uitscheiding blijken bij palingsystemen heel verschillend te zijn dan tot op heden gedacht, en dat zou wel eens wat consequenties kunnen hebben voor de capaciteit van bedrijven die hun systeem nog volgens het oorspronkelijke 'meerval'-concept hebben opgezet. Meer nieuws in het najaar, en misschien aanleiding voor het NGVA om een nieuwe recirculatie-avond te organiseren?

Aquaculture Europe '89

Het E.A.S. (European Aquaculture Society) deelde aan het secretariaat van de Vereniging Aquacultuur mee dat leden van de Vereniging Aquacultuur en leden van het Nederlands Genootschap voor Aquacultuur die deel willen nemen aan het symposium van Aquaculture Europe '89 (van 2 tot 4 oktober 1989) dit tegen gereduceerd tarief kunnen doen.

**Voor meer informatie:
Secretariaat van de Vereniging
Aquacultuur, dhr. W.R. Dieleman
Lange Jacht 2
8309 BA Tollebeek
Tel.: 05276-1542**

of

**E.A.S.
Prinses Elisabethlaan 69
B-8401 Bredene, België
Tel 09-32-59-325127**